

SOČA

„Soča“ izhaja vsak četrtek in velja s pošto prejemanja ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto . . . . . f. 4.50
Pol leta . . . . . „ 2.30
Četrt leta . . . . . „ 1.20

Pri oznanilih in prav tako pri „poslanicah“ se plačuje za navadno tristočno vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ „ 2 „
6 „ „ „ „ 3 „

Za večje črke po prostoru.

Posamezne številke se dobivajo po 10 soldov v Gorici v tobakarnici v gosposki ulici blizu „treh kron“ — v Trstu v tobakarnici „Via della caserma 60“.

Naročnina in dopisi naj se blagovoljno pošiljajo pod naslovom: Viktor Dolenc v Gorici. — Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Delalcem in drugim nepremožnim se naročnina zniža, ako se oglase pri uredništvu.

Glasilo slovenskega političnega društva goriškega za brambo narodnih pravic.

P. n. naročnikom „Soče“!

S prvim julijem poteče prvo polletje in s tem naročnina mnogih naročnikov „Soče“. Prosimo jih torej, da bi zopet ponovili naročbo in nam poslali o pravem času naročnino. Mnoge one naročnike pa, kateri nam dolgujejo za lansko leto še ali celo še za več let, opominjamo zadnjikrat, da nam pošljejo zaostalo naročnino še pred koncem tega polletja, ker jim drugače ne le list ustavimo ampak jih bomo po sodnijskem potu tirjali za vso zaostalo naročnino. One dolžnike, kateri nam ne morejo sedaj poplačati vso zaostanino, opozorujemo, da nam vsaj nekoliko na račun svojega dolga dopošljejo ter s tem pokažejo, da imajo vsaj voljo dolg poplačati, ko hitro se njihove materialne razmere nekoliko zboljšajo. Zanikerneže objavimo v listnici in jih bomo tožili brezozirno in krivda bode le njihova, če jim vsled tega naraste iz male svotice velik dolg. Nemarnost mnogih naročnikov v plačevanju je zares nezasišana. List bi radi prejeli, nič pa plačali; mi pa naj bi imeli poleg velicega truda tudi še veliko materialne zgube. Priporočevaje se torej zdravej pameti in rodoljubju naših dolžnikov nadajamo se, da ne ostane naš opomin glas upijočega v puščavi, tembolj, ker je to tudi v interesu dolžnikov samih. Zanikernost naročnikov pokopala nam je čez vse potrebni kmetijski list „Kmetovalca“, pazite torej, da ne izgubite tudi branitelja Vaših narodnih pravic in zagovornika Vaših materialnih interesov.

Ured. in upravništvo „Soče“.

Vojna za osvobodjenje Jugoslovanov.

Evropsko bojišče.

Rusi napravili so velikanski korak; prekoračili so v noči od 21. na 22. t. m. Donavo pri

Brajli in Galacu. Dne 22 t. m. ob 3 zjutraj izkrcalo se je 6000 Rusov, izšedših na malih ladjicah in plavil iz Galaca, pri Zatoki nad Mačinom. Izenadene turške prestraže so kmalo Rusi pobili in polovili in po osem ur trajajočem boju morali so se vsi Turci umakniti v Mačin. Isto tako so se uže bližali Rusi iz Braile čez dodelan most in trdnjavica Mačin zajeta od dveh stranj bi se bila morala kmalo vdati, a Turci prepustili so jo brez boja Rusom; prebivalci trdnjavice, skoro sami kristijanski Bulgari, prišli so majhen in veliki z vsem, kar jim je svetega, v rokah glasno prepevaje narodne in svete pesni Rusom naproti, kateri so se na čelu z carsko himno svirajočo godbo Mačina polastili. Rusi izgubili so pri tem prehodu samih 150 mož mevtvih in ranjenih, mej njimi tudi nekatere častnike; prvi, kateri je stopil na suho in je bil ranjen, bil je nek častnik, katerega je car sam v Galaški bolnici odlikoval z križcem ruskega Jurjevega reda. Vsled tega zapustili so Turci brez boja tudi Isakčo in Tulčo ob doljnjejšji Donavi. Iz Carigrada potrjuje se ta vest in se dostavlja, da so Rusi tudi pri Hirsovi prekoračili Donavo, kar pa je manj verjetno. Nihče pač ni mislil, da pridero Rusi čez Donavo tako lahko; tohačiti se da to le z neverjetno nepazljivostjo Turkov, kateri niso ne najmanj mislili, da pridejo Rusi ravno na tem mestu, namreč iz Galaca čez Zatoko, proti Mačinu. Do danes je slo uže po nekaterih poročilih čez 30 tisuč Rusov pri Galacu in Brajli čez Donavo, po drugih pa čez 60 tisuč. Turci se bodo najberže umikali do železnice Cernavoda - Kistendže ob Trajanovem napisu in na tej črti se utegne biti prva večja bitka onkraj Donave; vendar je mogoče, da bo treba popreje še Hirsovo s silo Turkom vzeti.

Vsi ob Aluti nahajavši se Rusi dobili so 21 t. m. povelje odpotovati proti Donavi v Turnu-Mugureli in Zimnico; blizo teh krajev in proti Silistriji utegne Rusi glavni prehod čez Donavo poskusiti. Bombardiranje mej Kalafatom in Vidinom mej rumunskimi i turškimi baterijami traje vedno dan za dnevom in se bode gotovo tako dolgo nadaljevalo, dokler ne pridejo Rusi pod Bukureštom čez Donavo. Isto tako bombardirajo Rusi ob vsej Donavi onkrajne turške trdnjave, posebno pa so si izbrali Ruščuk, katerega bi hoteli menda popolnoma vpepeliti.

Bridke dnove imajo Černogorci. Turki vlomastili so pod Sulajman pašo, kakor smo uže zadnjič

javili, čez Nikišiče v črnogorski Ostrog in hoteli so po sili prodreti do Bogetičev, kder se nahaja živež in strelivo Černogorcev, a bili so od tod odbiti; proderli so pa čez Ostrog, čeravno z velikanskimi izgubami na levi brez Zete in bajé od tod proti Cetinjam. V zadnjem listu smo poročali, da je istodobno prodiral tudi Ali Saib iz Špuza proti Danilovgradu, da je pa bil po Božo Petroviču močno pobit in z velikimi izgubami nazaj veržen. Toliko se nam je pozdevalo gotovosti iz raznih, strašansko nasprotnih si poročil iz črnogorskega bojišča. O bojih mej Mehmedom, vzhodno Černogoro vdirajočim, in tod postavljenimi Černogorci nij bilo do danes ničesa še slišati.

Azijatsko bojišče.

Iz Azije poročajo Turci o vednih zmagah; vendar ne morejo nikder naprej prodirati. Nekoliko Kurdiv je bajé proderlo iz Vana do Bajazida, katerega so se hoteli tudi se silo potastiti, a bili so z izgubami nazaj verženi. Iz Karsa so tudi Turci uže mnogokrat izpade napravili in so po turških poročilih vselej Ruse močno pobili, vendar pa so še vedno obokoleni in Rusi se jim vedno bolj bližajo s topovi, s katerimi bodo bombardirali trdnjavo. Vnovejem času se je bojevalo 20.000 Rusov proti 12.000 Turkov pri Sejdakanu celih osem ur; Turki so bili pobiti izgubivši 600 mevtvih in ranjenih in umaknili so se zopet v Delibabo. V kratkem času dojdejo nam gotovo tudi od Erzeruma poročila o večih bitkah, kajti nemogoče je, da bi se tukaj še dalje časa mirno gledali Turci in Rusi.

Iz Carigrada, torej iz turškega vira, se poroča, da so Rusi uže dvakrat napali Batum na Černem morji; Rusi so po teh poročilih izgubili enkrat 1000, drugikrat pa 1500 mevtvih, mej tem, ko so bile izgube Turkov nezna tne. Kedo veruje temu?!

Dopisi.

Iz Kanala, 24 junija (Izv. dop.) — Naši Gorkani so precej nemarni ljudje; tega ne more nihče tajiti. Navado imajo dolgove delati na različne načine, posebno pa z nepotrebnimi pravdami; kolikokrat bi se dale prepirke na lahkem poravnati brez posredo-

LISTEK.

Stotnik baron Andrej Čehovin.

(Životopisna črtica, spisal A. L. Mozirski po snoveh, podanih mu po g. Čehovinu, veleposestniku v Branici na Goriškem).

„Ponosi se slovenska domovina,
Tud ti sloveče svoje imas rojake,
Tud ti sloveče hrabrosti junake,
Ti viteza slovečga Čehovina“.

M. Hladnik.

Avstrijska vojna je vedno imela v svoji sredi hlabre sinove majke Slave. Ako pogledamo nekoliko v zgodovino naše vojske, najdemo marsikako črtico sé latimi črkami vpisano. Najdemo sinove naše mile domovine, kateri so ljubili očetnjavo z lastno ljubavjo. Na suhem na morju, po noči in po dnevu, pri vsakem vremenu so gledali blede smrti v obraz, kedar je bilo braniti dom in venec svoj. Jeden takih junakov je bil Slovenec Andrej Čehovin, rojen meseca novembra l. 1810 v Branici na Krasu. — Predno preidem k životopisu tega slavnega slovenskega junaka, hočem našim čestitim čitateljem in nježnim čitateljicam naslikati Čehovinov rojstni kraj.

Branica leži v dolini, katera se imenuje po tem selu braniška dolina. Obdana je z hribovi, in je proti vipavski hudi burji dobro zavarovana. Griče in

holmce krivajo vinske trte in kraj slovi zaradi rodovitnosti. Na zahodnjem strani vasi stoji še dandanes hiša, v koji je bil naš Čehovin rojen. Andrej Čehovin je bil sin Marka in Marije, rojene Uršič iz Goč. Imela sta 4 sine in 3 hčere. Andrejček je bil predzadnji sinko. Ker nij še bila v istem času Branica samostalna duhovnija, je bil krščen precej drugi dan po rojstvu v Gabriji, koji h duhovniji je Branica spadala. V novejšem času je Branica v eno duhovnijo združena. — Kakor mi je bilo poročano, je pak Branica v političnem obziru razkosana. Tako namreč spada Branica, ki šteje 50 hišnih števil in okolo 300 prebivalcev, pod 4 županije (Erzelj, Štjajak, Gabrije, Štanjel), 3 glavarstva (Gorica, Postojna, Sežana) pod dve deželi (Kranjsko, Primorsko) in le v šolskih zadevah pod sezanski okraj, šolski svet in pod goriško nadškofijo. Branica leži na jugu zgornje Vipave. Njeni prebivalci so večidel premožni in živijo tudi večidel od vinogradov. Po sredi doline teče potok, Branica imenovan. Vije se po kačje okolo lepih travnikov in preko nizkih gričev; na obeh bregovih so majhene vasice se sadnim drevjem obdane.

V zahodnjem vasi hiš. štev. 14 se je naš junak Drejček rodil. Na omenjenem potoku je sezidanih več mlinov, kamor nosijo po zimi, ko je dosta vode, iz Krasa žito mlet. Cesta iz Vipave v Trst se vije memo dolinice skozi izhodni del. Ta je bila stoprav pred 10 leti napravljena. Za časa francozke vojne so kmetje peljali v Braniško zavetje v strahu pred Francozi živino in vse imetje.

Čehovin ima še dva živa brata in jedno sestro. Iz Čehovinovih mladih let se malo vé, ker takrat živeti ljudje niso mislili, da bode iz tacega dečka postal slavni junak; tedaj nima tudi nobeden nič kaj o njem zapisanega. — Ko je dečko dorastel, so ga poslali starši v Gorico v tako zvane nemške šole. Ker je bil fantič bistre glavice, nijso ga gotoli starši doversivšega nemške šole domov vzeli. Poslali so ga na gimnazijo in namenjen je bil duhovskemu stanu. V mestu je ime priliko videti vojake, v orožju se vadeče, kar mu je dopadalo, da je dobil veliko veselje do vojaškega stanú. Večkrat je zbiral svoje sošolce, jim dal palice za puške in sablje in tako so igrali „vojake“. Razumljivo je, da po tem takem nij več šoli dobro napredoval, ker mu je le vojaščina po glavi rojila. Leta 1830 so ga poslali v osmo šolo v Celovec in ravno isto spomlad je prišel tudi k vojaškemu naboru. —

Starši njegovi so delali na vse kriplice, da bi ga obvarovali vojaške sukne; a on jim je to branil, ker bi bil rad postal vojak. Povdarjal je, da je škoda za take namene denarjev trositi, ker on itak ne bode nikdar vojak, ker je šibke postave. Ker mu nijso hoteli verovati, je dal slovo gimnaziji in je domov priromal, da bi jih osebno o tem prepričal. Tako je starše vtolažil in dné 9. aprila 1831 leta je šel k vojaškemu naboru v Gorico. Ko je stopil pred komisijo, so ga takoj prešibkega spoznali; on je pa pri osi, naj ga vzamejo, ker je še mlad in bode za krepkejši dostal. Pravil je tudi, da je dijak in se čuti poklica-

vana sodnij in advokatov, a vsak tak poskus razbije se ob strmoglavosti strank, kar morajo potem pravdarji, ki uže tako komaj živijo, drago plačati; In zakaj, mislite, se pravdajo naši Gorjani tako lehkomisljeno. Očetje menijo, da sina oženijo in mu prepustijo premoženje, sebi pa si zagotovijo pri zapisovanju ženitvanjskih pisem živež, obleko in dosmertno stanovanje pri hiši; sin naj se pa potem trudi in križa, kakor le more, da preskrbi sebe, ženo, otroke in starše. Ali niso modre take mladičice?! Varajo se taki modreci, kajti mnogokrat mladoletni sinovi ne znajo prav in dobro gospodariti. In kako naj bi znali, če nimajo dobrega očetovega izgleda? Torej jim nij toliko zamérili, kolikor bivšim prejšnjim gospodarjem očetom, kateri jim ne le niso dali dobrega gospodarskega poduka, temveč jim tudi hišo, vso zadolženo prepustili. Z dolgovi pa nij dobro gospodariti mogoče. In pri teh velicijh davkovskih bremenih in vedno slabih letinah, naj bi sinovi davkarjam in upnikom zadostovali? To nij mogoče! Ali vendar na jeden način je mogoče, da sinovi zopet dolgove delajo, dokler ne pride boben, kateri pripravi sina in celo družino na bežiško palico. Tako se tedaj nazadnje maščuje malomarnost slabih gospodarjev, in to je jako žalostno. Kmetje! Glejte torej, komur je mogoče še pomagati si, da ste varčni. Gospodarite dobro in učite tudi svoje sinove dobrega gospodarstva, potem pridejo uže boljši časi in vaše stanje se zboljša.

Lepo in ugodno vreme nas je razveselilo, vendar prišlo je prepozno; kajti sadja ne bomo imeli nič, in vendar je to jeden glavnih naših pridelkov. Žito nam do sedaj dobro obeta, a trgategv bude le polovična, če ne pride do jeseni kaka toča, ki bi nam pobrala še to, kar je ostalo. Sicer bodo tergali v jeseni le oni, kateri so žveplali; tisti, ki žvepla ne cenijo, bodo imeli le prazne sode in piti bodo morali za kazen le vodo mesto vinske kaplice. V sviloprejkje so stavliali naši ljudje tudi mnogo upanja; ali so se dobro sponesle, to vam hočem uže poročati. Sicer nam to tudi malo pomaga, kajti uže se zopet bliža četrtletje in treba bude plačati davke. Dobro veste že, da davkarija ne pozna milosti, in kedar ne bude mogel plačati naloženih mu davkov zapoje žalostni glas bobna na ušesa. Da bi le enkrat prišel finančni minister po naših vaséh in se z lastnimi očmi prepričal o preveliki revščini naših kmečkih seljakov, moreda bi se mu potem srce nekoliko omečilo in bi nam prizanesel nekoliko in olajšal davkova bremena.

Še nekaj imam na srci, kar ne morem zamolčati. Naš nepozabljivi dr. Lavrič je mnogokrat dejal, da je Kanal staro slovensko gujezdo. A v tem nima po vsem prav, kajti če pride tujec v Kanal in si ogleda table nad durmi, soditi bo moral, da je italijansko gujezdo. Napisali so namreč mesto slovenskih vsi italijanski. Tukaj pri nas lahko citate „Al Léon d'oro, Farmacia, Caffé, Vendita tabacco“ in še več enakih italijanskih ptujk, kakor tam v Italiji. Cuda torej nij, če piše kak tuji popotni škribač, ki se prepriča o narodnosti kakega gujezda le po takih tablah, v nemški liste, da je Kanal italijansko in Volče nemško selo, kakor je enkrat stalo v podlistku dunajske stare „Presse“. Če smo Slovenci, bodimo dosledno v vsem, da se nam ne bude očitalo, da smo le z jezikom narodni. Začnimo enkrat tudi z dejanjem kazati svojo narodnost, zatorej proč z italijanskimi napisi in tudi proč z italijanskimi uličnimi imeni a la „Contra Braid“ i z nemškimi naslovljenjem „Gasse“. Posnemajmo Italijane v Gorici, kateri so nam potujčili starodavni, hi-

nega k vojaškemu stanu. — Tamkaj pričujoči častnik topničarjev mu je takoj naznanil, ako želi k topničarjem pristopiti, da ga sprejme, drugače pa ne. Do te branže pa nij imel Čehovin veselja; izgovarjal se je, da ga bodo vsled strelanja ušesa bolela; ipak se je na zadnje udal in postal je vojak iz lastne volje v veliko žalost svojih staršev. Uvršten je bil kot prostak v IV. topničarski polk, kateri je bil ob omenjenem času v Trstu. Tam se je vrlo obnašal, ter kmalo postal „feuerwerker“. Hodil je tudi 7 let v vojaško šolo — morali so starši za to nekaj plačevati — in učil se je prav pridno in dostal je konečno vse izpite. Tačas so bili vedno mirni časi in zaradi tega ostal je tudi on vedno „feuerwerker“ in kot tak je tudi svoja postavna leta izslužil. — Na to so mu oče svetovali, naj pride domov, a on nij ubogal, ostal je še pri vojcah in poprijel se je vojaščine še z večjim veseljem. Vendar je ostal vedno le „feuerwerker“ Kravavelo mu je srce videč, plemenitaše male vednosti naprej pomikati se. Žalilo ga je tudi jako, ker ga niso deželani spoštovali, češ, da si je vojaški stan sam izbral, pa v tolikih letih nij postal častnik. Hrepenel je vedno po vojski, da bi zamogel svojo hrabrost pokazati. In kmalo je bila vroča želja izpolnena. Na političnem obnebju so se zbirali črni oblaci; vojska se je pričela na Laškem leta 1848. Naš Drejček se je tam vrlo dobro sukal. Gospod Verdeljski piše v „Novicah“ leta 1854 šte. 87 sledeče: „Čehovin se je veskoz izvrstno obnašal. O začetku znane vojake v letu 1848 na Laškem, namreč potem, ko so posebno v Milanu in Benedkah avstrijski podložniki za-

storični „Travnik“ v „Piazza grande“. Sicer se temu slabemu potujčevanju v slovenskej Gorici krave smejejo, a slovenskemu Kanalu bude poslovenjenje napisov in uličnih imen vsak pamenten človek, če tudi je tujec, odobral.

Mavhinje, 24. jun. (Izv. dop.). Vseh avstrijsko-ogrskih narodov po nektere je pesnikov povabljenih te dni s posebnim častnim pismom iz Dunaja na udeležbo s peresom pri izdavi novega lista, ki bo z julijem i pod naslovom: „Dichter-Stimmen aus Oesterreich-Ungarn“ (Pesniški glasi iz Avstro-Ogrskega) začel prinašati 2 krat na mesec pesniški umotvore v vseh jezicih našega carstva, tako da bude vsakemu nenemškemu izdelku stal zvest prevod na kraji. Užitek umetnijski ima biti občen in vzajem. Tukaj imajo torej slovenski pisatelji, ki so pozvani na podporo, prav sijajno priliko, častno tekmovati s pisatelji ptujih narodov; čitanim i duševno uživanim biti od drugih, za svitlo pesemstvo čut imajočih ljudij; obelodaniti pred svetom moč in olik domače besede in uma, ter dokazati i povzdigniti slavo svoje domovine tudi v očeh inobitnikov. Brenk tvojih strun, o slovenski pesnik, bo čul in umeval Nemeč, Madžar in Italijan; zavedal se bude tvojih glasov bolje i Čeh i Poljak; poslušal je bude i Hrvat i Srb obojega spola. V ta list pridejo pa samo izvrstne, v šoli prave umeteljnosti dozorele i sladke pesniške vonj širéče pesni po natančnem i strogem izboru i po izključji vsega polutanskega diletantizma i uvrščale se bodo samo take i nikjer še natisnene novine i cvetice iz logov i vedno zelenečih livad avstro-ogrškega pesemstva. Ker je urednik objubljenih „Dichter-Stimmen“, gospod H. Penn, sam prav nadarjen pesnik i literat, smemo po tem takem od tega novega lista veliko lepega pričakovati. To utegne tedaj biti delovanje na noter i na zvonaj. Ali ni torej pravo pisateljstvo, ako se služi primernih sredstev, narodu kot takemu največji dobrotnik? Kdo nas je rešil kletega schiavstva pri Italijanih i pomilovalnega ramostiskovanja in ironičnih nasmehljejev pri Nemcih, ako ne naše pisateljstvo, ki samo od 1843 leta, ali prav sistematično od 1848 s tolikim vpehom deluje? Nauk tudi onim, kterim se za knjige i časopise par grošev toži. —

To približevanje pa v slovesnostnem obziru nij čisto brez pomembe. V resnici, kaj more posamezne osebe i tako tudi narode več raztogotiti, ko neko oholo preziranje i zaničevanje? „Ce bi se bil — pravi dunajski list „Das Vaterland“ od 16. junija 1877 — če bi se bil v Avstriji Čehom, Slovakom, Slovencem i Srbom narodni obstanek zagotovil zoper vsako škodo i zasméh, in če bi oni bili v naravnem razvoju svojih močij enake pravice i svobode z Nemci, Madžari in Italijani uživali, bi je nikdar ideja panslavizma (?) obvezla ne bila; kajti v resnici nič političnega nimajo skupaj, ko narodna razžaljenja. To mora biti drugače! Ako ne, ne bodo vse policijske in druge naredbe nič pomagale.“ — Tako nemšk list. Vidi se, da začanja tudi dunajsko časnikarstvo odjenjavati i pozorom biti. Da bi tudi drugi tako mislili, i se po tem ravnali! —

Žito kaže tod lepo, tudi zelenokodri grozdčiči obetajo obilno beratev. Da bi le toče ne bilo, ki je letos že večkrat žugnila, i tudi včeraj i danes. V nektarih krajih tod blizu odganjajo še oblake z zvonjenjem. Sinoči je nektje nedaleč odtod celo klenkalo do polnoči. V resnici eden nas, ki vemo, kaka nevarnost preti, kedar je ozračje tiste bliskovne materije polno, bi ne šel pod zvonove ravno takrat. Toda čeli protiviti svojej vladi, pridruživši se bližnjim Piemontezem ali sardinskemu kralju Karlu Aibertu, je bil Čehovin nadtopničar (Oberfeuerwerker) in ravno tačas drugi poveljnik otopjeka (bateije) konjaništva No. 2 v brigadi kneza Lichtenštajna. Konec meseca maja tistega leta je dobil, kar je z velikim hrepenjem želel, lepo priliko očividno skazati svojo serčnost in brabrost v vojski zoper sardinsko armado. Ko je bila namreč 29. maja predna straža avstrijske armade zagledela sovražnika v godnem položaju blizu Montanare, mu je nadtopničar Čehovin nasproti šel sé svojima dvema obicama in začel nad-nj na vse moči streljati, dasiravno ga je sovražnik neprenehoma obsipal s krogliami tako, da je bil nekoliko ranjen od granatne treske.

Neprestrašen je napredoval s svojim streljanjem tako, da so morali topovi sovražnika po sili umolkiniti. Tri druge protivne topove, ki so se mu bili pozneje na levi strani ceste približali, je Čehovin precej pozdravil s tako močnim ognjem, da še začeti niso utegnili nad-nj streljati in je med sovražno četo nastala takošna zmešnjava, da so prišli v roke avstrijskih vojakov vsi nje topovi in vozovi obloženi s strelnim prahom, kakor tudi veliko njenih konj, orožja in mnogo vjetnikov. Poslavljenje, ktero je bilo pri tej prilikosti podeljeno pogumnemu nadtopničarju, je bila velika sreberna kolajna (medalija), odločena za tiste, ki se v vojski serčne skazujejo. 28. julija 1848 je bil Čehovin prišel tudi kot nadtopničar s polovico otopjeka blizu Somme Compagne.

(Dalje.)

—vsaka glava ima svojo pamet, je rekel tisti Gorjan, ko so mu kapusi iz oprtnika padli i na vse strani navzdol strmoglavili.

Iz Ajdovščine, 27. junija. (Izv. dop.). Beseda, koje čisti dohodek je namenjen dr. Lavričevemu spominku, veršila se je dne 24. t. m. na prav dostojen način. Zbrane goste, mej njimi mnogo ajdovskih in družih krasotic, pozdravil je predsednik ajdovske čitalnice, g. Angelj Casagrande, s primernim, pa jedrnatim nagovorom, kareri je našel glasán odmev mej zbrauvimi poslušalci. Na to je nastopil Slavčev goriški oddelek in je zapel Hajdrihovo kompozicijo „Jadransko morje“ pod vodstvom svojega generala. Prav lepo je bilo videti, ko je potem nastopila gospa dr. Kende z gospodom Angeljem Casagrande v duettu, katerega je sestavil učitelj na goriški vadnici, g. Ant. Hribar, koji je tudi spremljal osebno dopadljivo kompozicijo na glasoviru. Gospa žela je z gosp. Casagrande zaslužno priznanje in hvalo in morala sta se na obče zahtevanje zopet prikazati na odru. Vpletenje takih duettov v programe Besed je zarés kaj pametna misel; tako varijacijo bi priporočali vsem, kder imajo količkaj moči na razpolaganje.

Temu je sledila na Goriškem uže precej znana kompozicija „Pri zibelki“: Slavci peli so prav lepo in precizno, kakor vselej. Igra „Muteč“ igrala se je dobro in gladko, igralci so svoje uloge brez izjeme dobro razumeli in tudi izveršili; posebno je dopadal zdravnik, kateri je se svojim kretanjem prouzročil mnogo smeha mej občinstvom, in pa strežaj, koji se nam dozdeva za šaljive uloge kakor ustvarjen. Pri tej priliki naj omenimo, da je novi ajdovski oder zares okusen, kakoršnega se redko kje na deželi dobi, sicer je majhen, vendar za ne preveliko sobano nij; tudi mogoče večjega napraviti. Pohvaliti je mnoge ajdovske rodoljube, kateri so vsled redke požrtvovalnosti skupili toliko novcev, da so si ga napravili; zeleli bi le še, da bi imeli pogostoma priliko veseliti se v prostorih ajdovske „Eдинosti.“

Zbor „Na noge bračo“ zapeli so potem zopet Goriški Slavci in temu je sledil drug duett, kojega sta pela gospoda Andr. Ditrh iz Vipave in ajdovski zdravnik, dr. Kenda, kakor se je pričakovalo, prav dobro; kajti znan je uže dobri glas g. tenorista in njegov pevski spretnost in tudi dr. Kenda ima prav lepo doneč in prijeten glas, kateri se je prav prijetno strinjal s tenorjem, tako da le ustrežem vsem navzočim poslušalcem, če izkazim željo, da bi nas še mnogokrat razveselil sé svojim nastopom.

Mej 7. in 8. točko programa uverstiló se je srečkanje. Dobitka sta bila lep zlat perstan in prav lepi zlati uhani. Zadonel je šena to iz Slavčevih gerl krepak Zajčev „U boj“, kateri se je tako dopadal, da se je moral na obče zahtevanje ponoviti, in s tem je bila veselica v dvorani končana okoli 11. ure zvečer in začela se je v spodajih prostorih gostilnice prosta zabava, katere se je udeležilo mnogo ajdovske odlične gospode in tudi nekoliko njeznega spola. Slavčevi pevci zakrožili so še marsikatero, vmes so se napravljale napitnice, dokler nij ura ena odbila Slavcem za odhod.

Pri slovesnej sv. maši tega dne Slavec nij pel, ker je nij bilo. Sprevod in slovesna maša sta se namreč opustila ne vsled samovolje tukajšnjega župnika, ampak vsled neke okrožnice Goriškega ordinarijeta, da ne sme biti navadnega spreveda in slovesne sv. maše, ako se pleše tega dne. Toliko gledé tega prašanja v pojasnjenje.

V Trstu, 27. junija. (Izv. dop.) Take konfuzije se nij bilo celo sedanjo vojno, nego je prav zdaj gledé sporočil iz raznih vojnih polj. Danes na priliko se po Trstu prenaša vest, da so Turci uže blizu Cetinja in da je Sultan iz Cernogore uže napravil turški pašalik pa Sulejman pašo postavil za valija tega novega turškega pašalika, nadalje, da je knjaz Nikita pribežal v Kotor, v kateri kraj je odšel iz Trsta nalašč en parnik, da Nikito hitro pripelje sem v Trst, in od tukaj se poda Nikita na Dunaj prosit pomoči našega cesarja. Temu prav nasprotno brzogjave dobivajo tukajšnji listi iz Kotora, Cetinja in Dunaja. „Cittadino“ ima telegram iz Dunaja, kakor sam pravi, iz najboljšega vira, da so Cernogorci po 6dnevnem boju Turke pod poveljem Sulejman pašo zagrali iz svoje dežele v Albanijo, kder tudi ne dobé nobene pomoči, ker so Cernogorci tudi tukaj turško vojsko, ki je iz Albanije silila v Cernogoro, zagnali še čez Spuž in na obeh krajih Turkom pobili in ranili čez 10.000 mož. Razna poročila imenujejo to zmago Cernogorcev najsijajnejšo v celi sedanji orientalni vojni. Torej uže nekatere dni vedno dijametralno nasprotna poročila posebno tukaj v Trstu, ki je vendar jako blizu črnogorskega bojišča in ima mnogo zvez z ono deželo. Smešno je slišati tukajšnje Turkofile, kako še zmerom upajo, da Turci premagajo ne samo Černogorce, ampak tudi Ruse. Sploh je tuk. židovsko in tudi nekoliko drugo trgovstvo strašno konservativno v predsodkih; tem ljudem je vse, kar diši po Siovanu, soperno. Če k temu vzamemo še velikanski terorizem, katerega dela ona stranka, ki vodi krmilo mestne ladije, potem pridemo do spoznanja, da se tukaj v Trstu šopiri tak svet, ki faktič-

no pošteno mislečemu priseda. Bojazen pred Slovani tukaj je velika in opravičena. Vendar pa je tukaj v Trstu tudi ena italijanska stranka, katere organ je največ čitani „Cittadino“, katere stranka je Slovanom v obče še precej pravična in o slovanski vojski na Balkanu še precej prijazno piše in ima zmerom prav dobra poročila. Da pa „C.“ tako pošteno piše, zahvaliti se imamo sodelavcu, izvrstnemu publicistu Vuličeviću, ki je zbog spretnega peresa jako cenjen pri Cittadinu in velja kot pisatelj najboljših člankov v tem listu. Vuličević je srbski, torej slovanski patrijot; njegova namera pa je, da italijanski svet seznanji z težnjami slovanstva ter predira meglo predsodkov. V zadnji Edinosti čita se govor tega gospoda, ki ga je govoril pri nekej priliki v Proseku; mož je tudi dober govornik in bi bil kot posrednik mej tuk. raznimi Slovenci morda prav na svojem mestu, kajti mi tukaj potrebujemo mož, ki spojajo in edinijo vse tuk. Slovane, da se uže tukaj nekoliko uresniči ideja vse-slovanstva.

Društvo Edinost sklenilo je v zadnjem občnem zboru, da ima list „Edinost“ še izhajati saj do konec leta, in kakor se sliši bi se po tem rado poskusilo zedinjenje s „Sočo“ na en ali drugi način. O tem bi bilo dobro slišati kako mnenje.

Te dni sta bila v Trstu 2 serbska oficirja, jako lepa moža, v serbski uniformi, vse jih je gledalo in vojvoda Wirtenberski, naš vojaški komandant je celo vstavljal je na Acquedotto in z njima govoril. Šla sta v Černogoro.

Včeraj je od tukaj odšel v Černogoro eden adjutantov generala Garibaldija, Vivaldi Pasqua, da bo do bojeval na strani junaških Černogorcev, ki bodo kmalo celemu svetu imponirali.

Tukaj imamo zdaj enega prvih dramatikarjev: cavaliere Salvini igra v velikem gledišču in zanje toliko pohvale, da je malokedo tukaj tako; mož je eden prvih dramatikarjev na svetu, še celo nemški cesar ga je pred ne dolгим odlikoval.

Tudi drugih zabav je tukaj dosti; tako se kaže tukaj dosti: tako se kaže tukaj mož, ki lovi in ustavi kroglo, katero en kanonir izstrelja iz kanona. Zove se ta mož „uomo canone“. Sicer pa tudi tukaj malo novega, so meseci čebule in česna.

Iz Tersta. 10. junija. (Izv. dop.) Pretekli četrtek sta si bila v nekej tukajšnji gostilni dva učitelja „tretjega razreda“ iz okolice hudo v lasih. In akopram se ni to godilo z rokami, po babje, versilo se pa je z besedami — ojstrimi besedami, tako da je ta prepir napravil ne-le mej nazočimi kolegi veliko nevoljo in sramoto, ampak tudi mej drugim občinstvom jako neugoden utis. Nočem danes z imeni na dan, a vendar hočem ta dva „campiona“ vsaj tukajšnemu občinstvu nekoliko označiti, in to tembolj, ker haš ona dva ne uživata mej svojimi kolegi ne najmanjšega zaupanja.

Eden teh dveh „campionov“ ima posebno veliko serčnost takrat, kedar je treba mej učitelji prepir in razpor vzbujati; ako pa sreča pudeljna najnižjega magistratovega sluga, onda pa mu koj zleze serce v hlače in tresje se kot šiba na vodi, da bi ga znal ta pudelj pri „angeljcu“ zatožiti. Drugi „junak“ je pa oni, ki je, ko ga je nek g. dopisnik zaradi agitovanja pri zadnjih mestnih volitvah napadel, poslal v „Narod“ neko „poslano“, v kojem se je z nekako triumfovalnostjo opravičeval — ali se je vsaj hotel opravičiti, terč: „Jaz deržim imenik pravih narodnjakov (sic! ha, ha!) na svojem sercu“, na kar ga je pa g. dopisnik prav dobro vsekal rekoč, da ima vsak narod svoje narodnjake, torej tudi Italijani.

Jaz bi ne bil tega „junaštva“ še omenjal; kajti prepir je bil smešen in otročji kot „junaka“, koja sta se prepirala, a hotel sem to izročiti javnosti v svartev, da se kaj tacega več ne pripeti. Ona dva gospoda naj premislita, da sta učitelja in da kot taka delata z enakim obnašanjem sebi in svojim kolegom sramoto. Ako si bosta še kakikrat navskriž, pojdita v kak gojzd in tam kričajta in upijta, ravšajta se in kavsajta, kolikor vama drago, a v gostilnah in drugih javnih prostorih opustita prihodnjic popolnoma taka „junaštva“; kajti vedita, da s tem delata sramoto tudi dobremu imenu našega naroda, h kateremu prištevati se imeta žalibog čast. Naši nasprotniki nas imajo že tako za neomikane in surove, koliko bolj jih bomo pa še mi sami v tem predsodku poterdili, ako bi se tako pobalinsko pred njimi obnašali in posebno učitelji, ki imajo biti voditelji naše mladine. In tako sem moral jaz molčati prijatelju Italijanu, ki mi je ta slučaj pripovedoval, in na zadnje še dostavil: Ubogi Slovenci, če ina Vaša mladina take učitelje!

Ne morem si kaj, da bi pri tej priložnosti ne opomnil še neke bolezni, katerej sta gori omenjena gg. učitelja močno podveržena. Naslov „učitelj tretjega razreda“ se jima zdi namreč prebliščec, presijajen, preslaven, da se mu ne moreta dovolj načuditi; va-nj sta tako zaljubljeni, da ne vidita v svojej osobi več ljudskega učitelja, ampak že direktorja kake srednje ali celo rektorja kake višje šole.

Vidita gg. učitelja, to je bolezen in velika bolezen, katera se pa pametnega človeka ne prime, ampak le puhlih glav. In ta bolezen muči Vaju sama in tudi še druge, ki z Vama občujejo. Ta bolezen

naredi, da sta proti Vajinim kolegom brezozirna, surova, da jim hočeta biti inšpektorja, učitelja, z eno besedo alfa in omega. Ali ta bolezen Vama je že tako vkoreninjena, da se je težko več iznebita. Terpela sta na njej že takrat, ko sta bila skupaj pri sv. Ivanu, ko sta hotela oba biti „direktorja“ in sta menda v katalogu tamošnje učiteljice kot taka s podpisoma oba figurirala.

Pa vendar nočemo še upanja zgubiti; še lahko ozdravita in kot doktor se Vama derzno predpisati ta-le recept: Ne mislita, da sta, Bog vé, kaj; vedita da sta ljudska učitelja in nič več kot Vajini gg. kolegi; ne imejta je za stvari, Vama podveržene, ampak za tovariše, Vama enakopravne; kajti ne leta, ampak znanje in študije naredijo moža. Slednjic varujta se biti intriganta.

Politični pregled.

V Gorici, 27. junija.

Cislajtanska regnikolarna deputacija odgovorila je po Herbstovem načertu na madjarsko poročilo o kvoti, določevaje za Cislajtanijo 68.6, za Translajtanijo pa 31.4 odstotkov doneska za pokritje nepokritih skupnih stroškov. Na to poročilo so uže replicirali Madjari in na njihovo repliko odgovarja zopet Herbst. Porazumljenje se težko doseže. Zanimalo bode brez dvombe naše čitatelje sestava te regnikolarne deputacije. Slovanov in Rumuncev je v Avstriji dve tretjini vsega prebivalstva; v deputaciji, obstoječi iz 30 članov, sedi pa en sam poljski dualist, Groholski, in en Hrvat, Jakič. To je menda unicem na svetu, razun v Turčiji, se še kaj bolj abotnega nahaja ali ne?!

V našem deržavnem zboru stavila se je od nemške strani interpelacija gledé orientalnega vprašanja, kakoršnih se je stavilo v madjarskem v zvezi z dolgotrajnimi utemeljeni nebrojujo. Mej tem pa, ko ne predpisujejo takrajlitavski poslanci pota, katerega bi se moralo deržati naše ministerstvo za zunanje zadeve, tirjajo madjarski kričači prav hripavo, da mora Avstrija na ves mogoči način delati na to, da se popolnem ohrani celota Turčije. Kedo bi se takim neumnostim ne smijal? Ta mali madjarski pozemljski červičev mari misli, da nij žive druge duše na svetu? Prihodnost vas izmodri? Prašauje, ali posede Avstrija Bosno in Hercegovino, postaja vedno godnejše. Govorilo se je do sedaj, da se postavi jeden vojni kor v Dalmacijo pod poveljstvom Rodiča, drug pa na Hervaško pod poveljstvom Molinary-ja; divizijsko poveljstvo v Dalmaciji je uže izročeno verlemu generalu Jovanoviču v Ljubljani. To vprašanje je kolikor toliko uže rešeno.

Francozki senat je pooblastil z 149 proti 130 glasovom sedanje, reakcijsko ministerstvo, da sme zbornico poslancev razpustiti. Dotični dekret ministerstva se je uže prebral v zbornici. Postavno se morajo razpisati najdalje v 3 mesecih nove volitve; lahko si tedaj mislimo, kaka divja volitvena agitacija se prične sedaj v Franciji.

Mej Sejdekanom in Delibabo v Aziji so bili Turci popolnem pobiti; mej mertvimi je tudi turški poveljnik Ferik Mehemed.

Rusi prestopili so Donavo tudi pri Hirsovi brez upora od turške strani; vsa turška vojska, bivša po Dobruči, umika se na Trajanov nasip mej Černovodo in Kistendže.

Streljanje na Ruščuk in Vidin iz ruskih in rumunskih baterij trpi neprenehoma in je strašansko.

Na černogorskem se je vojna sreča obrnila. Javi se namreč, da so bili Turci ob levem bregu gornje černogorske Zete mej vasema Savajci in Ninici močno pobiti ter da so izgubili nad tri tisuč mož. Drugo novejšje poročilo pravi, da je bil Sulejman paša ob levem bregu Zete zopet pobit ter da je izgubil 10.000 mož. Pogнали so ga Černogorci v divji beg proti Albaniji.

Danes 28. t. m. je uže gotovo, da je bil Sulejman paša ob levem bregu Zete močno pobit in da je bil prisiljen v divjem begu zapu-

stiti Černogoro in umakniti se proti Spasju, kjer se je združil s Saib pašo, da sta se potem zajedno umaknila proti Podgorici. Nikita na čelu svoje zbrani, zjedinjene vojski nahaja se pri Danilovgradu; v navdušenem nagovoru je izrazil svojim junakom, da se mora stoprav sedaj biti odločilna bitka, na kar so navdušeno pritrjevali černogorski sokoli. Turki so izgubili v tem devetdnevnom boju po nekaterih poročilih nad 6000, po drugih pa nad 12.000 mož. Slava Černogorcem!

Trdi se, da prestopijo Rusi v kratkem Donavo pri Sistovem nad Ruščukom.

Razne vesti.

Grof Samuel Gyulai je podaril za vodnjak v mestnem vertu Goriškem lepo bronasto pripravo, katero se ceni nad 1000 gold. vrednosti. V zahvalo e dul naš magistrat napraviti na omenjeno darilo ledeči napis: Meščan S. grof Gyulai 1877.

† Umerl je v Gorici po dolgotrajnej pljučni bolezni menda precej mnogim znani prof. Janes Psenner v 39 letu svoje starosti. Umerl je imel uže par let zarad bolehnosti odpust.

Vreme v Gorici je bilo uže dolgo časo tako lepo, da smo se opravičeno uže bali suše; a v saboto zateinelo je obnebe in vtila se je strašanska ploha pomešana s točo, katera pa nij napravila v naših in sploh slovenskih krajih nikake škode, pač pa je na Furlanskem, posebno okoli Romansa, Gradiške in Fure vse tako potlačila in pobila, da je tudi z letošnjo žetvijo žita v ondotnih selih pri kraji.

Sviloprejke se niso na Goriškem prav dobro sponesle; pridelek je le bolj sredenj. Japonski sviloprejski mešički se prodajajo v Gorici po 2 gold. do 2 gold. 20 kr.; domače blago pa po 2 gold. 20 kr. do 2 gold. 50 kr. kilo, zarés prav ceno.

Naš Goriški dnevnik „Il Goriziano“ priseda uže zé svojimi brzozajnimi vestimi iz Dunaja o černogorskih bojih tako, da ga kmalo ne bode nihčo več hotel čitati, a ne zarad njihove turkofilnosti, ampak zarad njihove abotnosti in neumnosti. Zadnjic je prinesel vest, da je Sulejman paša prodrl iz Ostroga na levi breg Zete, da pa zbira Nikita vse svoje čete, da prepodi Cetinje oblegajoče Turke. Cetinje je 2 do 3 nemške milje od Zete, torej 4 do 6 ur, in Sulejman paša bi moral torej biti ob enem na levem bregu Zete in okoli Cetinj. To je vendar tako debela laž, katerej pač ne more nihče verovati. Misliti si le moramo, da ti možje svoje telegrame sami kujejo; v tem slučaju bi jim priporočali, naj si ogledajo drugikrat zemljevid bolj natanko, da ne prinesejo zopet čitateljem takih neslanih, neumno sestavljenih laži.

Denašnji „Slov. Narod“ prinaša volilni poziv in razglašá sledeče kandidate za Kranjski dež, zbor, katere priporočá osrednji ljubljanski narodni odbor pod predsedništvom dr. Jan. Bleiweis-a:

Za kmetske občine: Za okolico ljubljansko in Vrhniko: g. dr. Jan. Bleiweis in g. Luka Robič. 2. Kamnik in Berdo: g. Luka Svetec. 3. Kranj, Tržič in Loko: g. Oton Detelja in g. Karel Klun. 4. Radovljico in Kranjsko goro: g. dr. Jože Poklukar. 5. Postojno, Planino, Senožeče, Lož in Bistrico: g. dr. Valentin Zarnik in g. dr. Josip Vošnjak. 6. Vipavo in Idrijo: g. Matej Lavreucič. 7. Novomesto, Kostanjevico in Krško: g. Viljem Pfeifer. 8. Trebnje, Zaticino, Žužemberk, Mokronog, Litijo in Radeče: g. prof. Josip Barbo, g. Alojzij Kobler in g. Franc Potočnik. 9. Kočevje, Lašče in Ribnico: g. Karel Ružič in g. Primož Pakiz. 10. Černomelj in Metliko: g. Anton Navratil.

V mestih in tergih: 1. Za Kranj in Loko: g. Karel Savnik. 2. Teržič, Radovljico in Kamnik: g. Mihael Staré. 3. Novomesto, Kostanjevico, Krško, Černomelj, Metliko in Višnjogoro: g. Peter Grasselli. 4. Postojno, Vrhniko in Lož: g. Adolf Obreza. 5. Idrijo: g. dr. Ludevik Jenko.

Zmaga narodnih kandidatov pri volitvah za občine dne 7. julija je kolikor toliko gotova, kajti po poročilih o prvotnih volitvah „Slov. Naroda“ so zmagali narodnjaki sijajno celo v do sedaj bivših najhujih nemškutarskih gnjezdih. Vendar opreznosti in delovanja je še vedno treba, kajti vé se ne, kaka sredstva bodo še nemškutarji uporabljali v zadnjih trenutkih vsled svojega obupa. Kranjskim volilnim možem kličemo, naj stojé trdno kakor skala, naj se ne dadó po nikomur preslepití, da rešijo svojo čast, čast narodo.

Volitve za mesta in trge bodo 10. julija, katerih naj se vdeležijo meščanje v kolikor mogoče obilnem številu in naj volijo složno zgoraj priporočene narodne može; posebno pa kličemo vrlim Idrijčanom, naj se ne dajo v kozji rog ugnati po nikakem pritisku od katerekoli strani; naj pomajjo, da po slabem vremenu pride zopet zlato solnce.

Kmetija

ne daleč od Gorice v slovenskem kraju, ki obsega vinograde, meje in oranje, vsega skupaj okoli 20 njiv zemlje, kakor tudi pripravno poslopje, daje se v najem (štant).

Več se pozve pri gosp. France-tu Budal-u v Štandrežu pri Gorici.

Prijetno letno stanovanje v soški dolini.

Na poštni cesti blizu Tolmina, ne daleč od Kanala, leži v prijetnem, romantičnem in senčnem kraju tolminskim hribovcem dobro znana Munihova hiša, katera se zaradi obilnih prijetnostij kot najpripravnější za letno stanovanje s tem priporočuje.

Hiša obstoji iz dveh nadstropij z 11 sobami, eno prostorno sobano, lepo, veliko kuhinjo in dvema hranilnicama za jedi.

K temu spada še prav prostoren hlev, v kateri se z najtežimi vozovi lahko zapelje; dalje velik skedenj in prav priležen stog.

Za hišo stoji krasen vrtič za zelenjad in primeren za sprehajališče ob hladnih letnih večerih.

Pod vrtom tik ceste šumlja bister studenčen potoček, ki vabi in miče v hladno kopelj.

Zaradi svoje krasne, romantične lege v sredini mej dvema trgoma i drugimi vasmi in ob poštni cesti se ta kraj vsem prijateljem lepe nature za letno stanovanje sam ob sebi priporočuje. Daje se v najem i se tudi prodaja. Natančnejša poročila pri uredništvu.

V najem

se oddaja v tolminskem okraju pri Sv. Luciji na mostu v novi Kovačič-evi hiši I. nadstropju jako prijetno, poletno stanovanje s tremi sobami, prostorno sobano in kuhinjo, vse elegantno upravljeno. Na zahtevanje dobi se še k temu hlev in lep vert s krasnim razgledom. V nikaki daljini se zlivata skupaj bistra Soča in Idrija, katera daje izverstno, zdravo kopelj. In koliko veljajo pa sprehajališča ob romantičnih, globokih prerovih Idrije in Soče in krasni izleti na vse strani? Na dalje se nahaja tam izverstna, zdrava studenčnica in kar je neprecenljive vrednosti, je Sv. Lucija v vsakdanji poštni zvezi z bližnjim Tolminom.

Natančnejša pojasnila daje uredništvo tega lista.

Podpisani prodaja izborna vina, bela in črna, pridelana na Meranskih hribovcih na Tirolskem, po nizkih cenah.

G. G. STRECHEL.

Velika zaloga oblek za gospode k „rinskemu kralju“ Adolfa Wellischa

nahaja se sedaj samo na Dunaji, Wieden, Hauptstrasse 11, gegen dem Naschmarkte, (popreje Keller & Alt) in priporoča najelegantnejše obleke za gospode in dečke; na dalje za pomladansko dobo: Gravelotte — sukaje po 12 gl., jednobarvne cele obleke po 18 gl., po nizkih in stalnih cenah.

Osebe vseh stanov,

posebno pokojniki, uradniki vsake stroke, zastopniki zavarovalnih društev, oskerbniki, kajigodržci in osebe brez službe vdobe trajen in dober zaslužek, kateri postane, če ima dotičnik le nekoliko sposobnosti, glaven zaslužek letnih 1000 do 1500 gold. — Pogoji: Dobra priporočila ali pa majhena kavejja. Dopise pod naslovom K. C. 2810 razpošilja „Die Annoncen-Expedition von G. L. Daube & Co., Singerstrasse 8. Wien“.

Zaloga pive

prve sorte iz Graških, Puntigamskih, Ljubljanskih pivovarnic in domače pivo Märzen in Lager pri

Mih. Spiegel,

pivovarju v Gorici, ulice Edling.

Franc Pichler,

sódar v Mariboru na Dravi, priporoča se za izdelanje sódov za vino in pivo iz najboljšega slavonskega hrastovega (dobovega) lesu vsakoverstne velikosti od 25 litrov naprej — po najnižjih cenah.

Angelj Casagrande

trgovec v Ajdovščini naznanja p. n. občinstvu, da je odstopil svojo prodajalnico g. Augustu Dolencu, kateri zadnji ne bo več podpisoval „pr. pra. Angelj Casagrande“, ampak „August Dolenc“ in prosi p. n. občinstvo, da prenese ono zaupanje, katero je stavilo dozdaj v njega, na omenjenega njegovega naslednika.

Vabilo na naročbo.

Na občno željo odličnih hrvatskih in slovenskih rodoljubov začne v Zagrebu od 1. julija t. l. po dvakrat na mesec na celej poli izhajati ilustrovan

„Humoristički list“

pisan v hrvatskem in slovenskem jeziku, ter v različnih dialektih teh jezikov, kateri list bo služil sploh jugoslovanskemu humoru. „Humoristički list“ velja:

Za <i>Arstro-Ogersko</i> :	Za <i>tuje dežele</i> :
celoletno 3 gl. — kr.	celoletno 4 gl.
polletno 1 „ 50 „	polletno 2 „
četrtletno — „ 80 „	četrtletno 1 „

Da zamoremo ustanoviti število prve naklade, prosimo vse prijatelje težavnega in za današnje razmere velevažnega našega podvzetja, naj pošljejo naročnino skrajno do 25. t. m. na

Administracijo „Humorističkoga lista“ v Zagrebu Ilica br. 745.

Narodna krojačnica.

Podpisana naznanjata slavnemu občinstvu, da sta odprla 1. junija t. l. krojaško delavnico v Robatišču št. 12. Priporočata se vsem, posebno pa slovenskim narodnjakom, da bi ju pri tem početju izdatno podpirali. Vestna dolžnost in prva skrb nama bode, da postreževa gg. naročnikom dobro, natančno, po nizki ceni in po najnovější modi. To nalogo popolnoma izvršiti nama bode toliko lažje, ker je najina delavnica obilno založena z raznovrstnim blagom, i sicer za vsako še tako elegantno obleko.

Nadejaje se, da naju bode počastilo slavno občinstvo z mnogimi naročili, se sè spoštovanjem podpisujeva

Fajdiga & Korsic.

Svetinja za zasluge

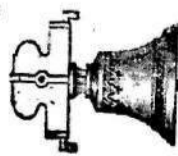
!! Od leta 1767 !!

Svetinja za napredek

ALBERT SAMASSA,

Vbrana zvonila z vso potrebitno, kakor jarmi, ojnice, okovi. Zvon tudi 40 centov teže, zamore en mož zvoniti; dalje priporoča vse vrste brizgalnic, orodja za gašenje, vodnjake, cerkvene svečnike iz medenine, ventile, šravbe itd. itd.

Občnam in gasilnim društvom, da si zvonove in gasilno orodje lahko omislijo, privolim plačevanje v obrokih.

Diploma pripoznanja

!! 14 svetinj !!

Diploma pripoznanja